

[Ivar Nørgaard.]

sættelse, når man i øvrigt er enig om, at noget sådant bør gennemføres.

I og for sig kunne man vel sige, at principielt burde alle ledende stillinger kunne besættes som åremålsstillinger, idet man har været så fornuftig at sige, at disse åremålsstillinger kan fornys, og man kan oven i købet tildele den samme stilling til den samme person, hvis man genopretter en åremålsstilling efter 9 års forløb; det ville måske være en meget god måde at blive af med folk på, som havde siddet for længe eller var blevet trætte.

Jeg synes altså, at man har været lidt for lemfældig og lidt for lidt ivrig med at gennemføre den konkrete udformning af den reform, vi alle var enige om ville være tiltrængt.

Lad mig nævne områder, hvor kolleger vælger manden, der skal være primus inter pares, f. eks. en rektor i et rektorkollegium. Det ville være ganske overordentlig naturligt, at sådanne stillinger hovedsagelig var åremålsstillinger, fordi de mennesker, der optræder som lektorer på gymnasier, gør det i kraft af deres pædagogiske interesse, uddannelse og viden, de er jo ikke blevet lektorer, fordi de er administrative dygtigheder. At de så en gang imellem må påtage sig den opgave at lede kollegiet, burde ikke medføre, at de skulle sidde der resten af livet, og at de andre skulle slæbe rundt med dem resten af livet. Derfor ville det være meget naturligt, at man gennemførte åremålsansættelse næsten konsekvent på disse områder.

Det står i lovforslaget, at når og hvis vedkommende tjenestemand går tilbage til sin tidligere stilling efter en åremålsansættelse, skal han mindst have samme løn og tillæg, som han ville have opnået, såfremt tjenesten i den varige ansættelse var fortsat uden afbrydelse. Jeg synes ikke rigtig om ordet mindst i den forbindelse, for hele filosofien bag åremålsansættelsen skulle jo netop være den, at man kunne forlade sit job, gå hen og påtage sig en særlig krævende opgave og så naturligt gå tilbage i det job og blive stillet, som om man hele tiden havde været der. Det synes jeg er rimeligt og rigtigt, og derfor forstår jeg godt, at samrådet har bedt om at få ordet tillæg nævnt også og ikke bare den samme løn, men jeg

synes, det er forkert her at skrive mindst, for det går lidt ud over princippet og filosofien bag den reform, der her skal gennemføres.

Bortset fra disse indvendinger kan socialdemokratiet tilslutte sig forslaget om at lovgive om kongelig udnævnelse og at lovgive om åremålsansættelse stort set efter de her fremlagte principper, men jeg ville sætte pris på, om man i lønningudvalget måske kunne arbejde sig frem til at tage lidt mere hensyn til de synspunkter, der var fremme i tjenestemandskommissionen, og dem, jeg her har fremhævet.

Adam Møller: Også det konservative folkeparti har jo været med i det forudgående arbejde med hensyn til det lovforslag, vi her behandler, både i tjenestemandskommissionen og under behandlingen af tjenestemandsureformen, og kan altså også tilslutte sig de principper, som forslaget opererer med.

Det er jo delt op i to dele, for det første spørgsmålet om kongelig udnævnelse af visse tjenestemænd. Her skal man for en dels vedkommende sige farvel til en smuk gammel tradition, vi har haft her i landet. Når man siger farvel til den, er det vel, fordi det er rimeligt med den udvikling, der har været i antallet af de offentligt ansatte, at begrænse de mange, der efterhånden var blevet berettiget til en kongelig udnævnelse; i fremsættelsestalen og bemærkningerne til lovforslaget er det nævnt, at man var nået op på 17.500, og det kunne vel nok være rimeligt, at man også aflastede statsoverhovedet noget for at skulle beskæftige sig direkte med alle disse mange udnævnelser. Om man så lige nøjagtig har fundet det rigtige sted at dele det på, kan der vel nok være lidt varierende meninger om. Jeg forstod på den socialdemokratiske ordfører, hr. Ivar Nørgaard, at han ikke var helt enig i, at man havde valgt fra 36. lønramme og opefter. Det må vel være rimeligt, når folk indtager så betydelige stillinger, som der er tale om, svarende til den løn, der gives i 36. lønramme og opefter, at man så også tilgodeser dem med den nimbus, der kommer til at stå om tjenestemandsstillingen ved, at den pågældende er kongelig udnævnt.

Men ud over dette er det også naturligt at tage en række af de lokale chefstillinger